

u

KRAJ

Dužina^u

Olja sedi za stolom. Pred sobom ima otvorene knjige. Pokušava da se koncentriše. Vrućina joj je. Ustaje, donosi koka kolu. Pije. Seda. Pokušava da čita. Lista knjigu. Zatvara je. Uzima drugu. Ulazi Renata.

RENATA: Zdravo.

OLJA: Zdravo.

RENATA: (seda) Napolju je vrućina. (Olja ćuti)
Šta ti je?

OLJA: Ništa.

RENATA: Nešto nije uredu?

OLJA: Učim.

RENATA: Zašto se nerviraš?

OLJA: Ostavi me na miru.

RENATA: Napolju je vrućina.

OLJA: Čula sam.

RENATA: Nadrkana si.

OLJA: Polažem prekosutra.

RENATA: Pa šta?

OLJA: Pa ostavi me na miru.

RENATA: Bilo bi najbolje da svi prestanemo da postojimo do prekosutra.

OLJA: Potreban mi je mir, Renata.

RENATA: Pala sam. Dva popravna i ove godine.

OLJA: Ništa novo.

RENATA: Baš me briga.

OLJA: Navikli smo.

RENATA: Ja sam glupa, Marija je ružna. Zato si ti tu. Savršenstvo. Mamiciin ponos.

OLJA: Baka te čeka.

- RENATA: Baka me čeka?
- OLJA: Čeka.
- RENATA: Kad si ti poslednji put oprala njeno govnoivo dupe?
- OLJA: Renata!
- RENATA: Šta je? Odeš ujutru do nje i kažeš dobro jutro bakice i to je sve. Ja je ~~perem~~, hranim i gušim se od njenog smrada. Ona smrdi, jel znaš? Nisi osetila? Taj smrad mi se uvlači u kosu, širi se po celoj kući i jedino ga ti ne osećaš.
- OLJA: Neću da razgovaram.
- RENATA: To je najlakše.
- OLJA: Neću.
- RENATA: Jedva čekam da umre.
- OLJA: Stidi se.
- RENATA: Ne umem da foliram. Nisam kao ti.
- OLJA: Jesmo završile konačno?
- RENATA: Jebe mi se.
- OLJA: Ne budi takva. Ti ustvari nisi takva.
- RENATA: Ti znaš kakva sam ja?
- OLJA: Pusti.
- RENATA: Ti znaš? Od svog nosa ne vidiš dalje i ...
- OLJA: Molim te prestani.
- RENATA: Najbolje... (krene iz sobe, zstane na vratima)
One slike su ti stvarno dobre.
- OLJA: (trgne se) Koje slike?
- RENATA: Kako koje?
- OLJA: Preturala si po mojim stvarima?

RENATA: Nisam znala da to voliš.

OLJA: On je tražio da slika.

RENATA: Kvalitet je slab, ali zato sadržaj vadi stvar.

OLJA: Gde su slike?

RENATA: Kod mene. Pokazivala sam ih u školi.

OLJA: Ti si luda.

RENATA: Samo uzanom krugu.

OLJA: Ti si djubre.

RENATA: Dvojici se digo dok su gledali.

OLJA: Vrati mi slike.

RENATA: Māma ih nije videla.

OLJA: Neće ih ni videti.

RENATA: Samo pitam.

OLJA: Daj mi.

RENATA: A ja sam ustvari mislila da je tvoj problem u tome što nema ko da te pojebe.

OLJA: Daj.

RENATA: Kad ono, moja sestra ekspert. Deep throat.

OLJA: Daj mi slike.

RENATA: Veoma duboko grlo. (vadi slike, daje joj)

OLJA: Fali jedna.

RENATA: (smeje se) Ne daš se zajebati. (daje joj još jednu)

OLJA: Hvala. Baka te čeka.

RENATA: (smeje se) Koje si ti govno.

OLJA: Stvarno je vrućina.

RENATA: Koje si ti govno (izalzi).

Olja skuplja knjige. Slike stavlja u jednu od knjiga. Ustaje, ulazi majka spolja.

MAJKA: Završila si?

- OLJA: Ne mogu više da učim po ovoj vrućini.
- MAJKA: U kući je baš prijatno.
- OLJA: Vrućina je mama.
- MAJKA: Kažu da odavno jun nije bio ovako vruć. I narednih dana biće vrućine. A kad udješ spolja, ovde je baš prijatno, veruj mi.
- OLJA: Hoćeš sok?
- MAJKA: Neću, neću ništa. Renata se vratila iz škole?
- OLJA: Da.
- MAJKA: Opet je pala na popravni.
- OLJA: Znam.
- MAJKA: Ta devojčica, bože blagi...
- OLJA: Hoćemo da ručamo.
- MAJKA: Sedi malo kod mene.
- OLJA: Gladna sam.
- MAJKA: Sedi. (Olja seda do nje) Da mi nije tebe...
- OLJA: Mama, molim te.
- MAJKA: Ozbiljno. Marija je tako čudna, Renata isto, lenja, gruba.
- OLJA: Hoćeš da postavim?
- MAJKA: Ne jede mi se.
- OLJA: Marija neće doći na ručak?
- MAJKA: Javila je da će ostati u gradu. Ponosim se tobom.
- OLJA: Mama...
- MAJKA: Najozbiljnije. Kad završiš ovo, onda doktorat...
- OLJA: Ni ovo me ne interesuje.
- MAJKA: Gluposti Oljice. Moja ćerka čuveni stručnjak za međunarodno pravo.
- OLJA: Urazumi se mama.
- MAJKA: Moja intuicija me ne vara.

- OLJA: Ja želim da ti budeš srećna, ali shvati da mene s ve to ne zanima. Ja sam samo prosečna devojka.
- MAJKA: Nije tačno. Ti si iznad proseka.
- OLJA: Umorna sam...
- MAJKA: Znam, uvek si umorna pred ispit.
- OLJA: Umorna sam od svega.
- MAJKA: Šta je sad?
- OLJA: Umorna sam od života koji me ne zanima.
- MAJKA: (^{ustaje}~~gluposti~~) Gluposti.
- OLJA: Hoćeš li ti ikada ~~nikad~~ shvatiti neke stvari?
- MAJKA: Ne budi gruba.
- OLJA: ~~Gluposti~~ Dosta mi je ovakvog života. Hoću da počnem da živim.
- MAJKA: Rastrešena si.
- OLJA: Jesam i u tome je stvar.
- MAJKA: Razgovaraćemo posle ispita.
- OLJA: Neću da izadjem na ispit.
- MAJKA: Priče, priče, samo priče. Naravno da ćeš izaći.
- OLJA: Ti mene ne slušaš.
- MAJKA: Slušam te i hoću da ti pomognem. Biće nam lepo na moru.
- OLJA: Neću da idem na more sa tobom.
- MAJKA: Šta sad odjednom?
- OLJA: Hoću sama da idem.
- MAJKA: Zašto?
- OLJA: Hoću da budem sama.
- MAJKA: Ne mogu da razgovaram više.
- OLJA: Ne prekidaaj me.
- MAJKA: Neću više da razgovaram. Premorene smo obe. Priča-ćemo posle ispita o svemu. Prekosutra je ispit.
- OLJA: Prekosutra.

MAJKA: Eto vidiš. Čim to prodje opustićeš se.

OLJA: Ali, mama...

MAJKA: Hajde da ručamo. Moram da odspavam malo.

OLJA: Mi moramo da razgovaramo.

MAJKA: Naravno mila moja. Razgovaraćemo. Ima vremena.

OLJA: Ništa ti ne shvataš.

MAJKA: Renata!

OLJA: Kod bake je.

MAJKA: Renata, ručak. (pogleda Olju) Ne brini. Sve će biti u redu. Ti znaš...

OLJA: Znam.

MAJKA: Eto vidiš. Gde je ta devojčica?

RENATA: (ulazi i staje na vrata) Sve smrdi. Opet se usrala.

zatamnjnje

II SCENA

Zvoni telefon. Marija ulazi. Četka kosu.

MARIJA: Halo... Zašto si zvao?... Da promenim odluku?...
Ti si lud. (spusti slušalicu. uzima novine, seda, telefon opet zvoni. Ona pusti da zvoni desetak puta, dok ne prestane. Seda, uzima novine, čita, prolazi četkom kroz kosu. ulazi majka)

MAJKA: Ti si tu.

MARIJA: Da.

MAJKA: Telefon je zvonio, pa sam mislila...

MARIJA: Znam.

MAJKA: Ne razumem...

MARIJA: Nisam htela da se javim. Jasno.

MAJKA: Jasno. (seda pored nje) Volim petak večer.

MARIJA: Znam.

MAJKA: Podseća me na dane kada smo svi bili zajedno. Sećaš se. Bila si mala, pisala zadatke, Olja i Renata bi se igrale. A tata i ja, sećaš se tate?

MARIJA: Pa pre šest godina je umro.

MAJKA: Mi smo sedeli i gledali vas. Baka je još bila pokretna, vodila vas je u park, a tata na reku. Ali najčešće smo bili svi u kući. Kraj nedelje je bio naš.

MARIJA: Čuješ kako grmi?

MAJKA: A sada, tri žene. Bože kako vreme leti. Kad bi samo mogao..

MARIJA: Najavili su oluju sa gradom.

MAJKA: Volim ovu našu kuću. Lepa je, zar ne.

MARIJA: Da.

MAJKA: ~~Kexixjexzvaoxmakopkx~~ Ah, uspomene, uspomene. Znam, znam

MARIJA: od toga se ne živi.

MARIJA: Sve zavisi mama.

MAJKA: Naravno.(pauza)Zašto nisi digla slušalicu?

MARIJA: Bilo je za mene.

MAJKA: Neki mladić?

MARIJA: Mama!

MAJKA: Zašto kriješ svoje prijatelje od mene?

MARIJA: Nikoga ne krijem.

MAJKA: Mogla bi da ga pozoveš na večeru.Iduće subote,sveću spremiti.Volela bih da ga upoznam.

MARIJA: Nemaš koga da upoznaš.

MAJKA: Obećaj mi.

MARIJA: Nemam nikoga i niko mi ne treba.

MAJKA: Svašta pričaš.

MARIJA: Ti kad uvrtiš nešto sebi u glavu.Shvati nemam nikoga i ne želim da imam.

MAJKA: Nemoj da vičeš.

MARIJA: Izvini.

MAJKA: Neprijatna si kad dižeš glas.

MARIJA: Rekla sam izvini.

MAJKA: Šta bi volela sutra za ručak?

MARIJA: Neću ručati kod kuće.

MAJKA: Kako?

MARIJA: Imam posla.

MAJKA: Obećala si mi.

MARIJA: Moram da radim mama.

MAJKA: Više ne pamtim kad smo zajedno sele poslednji put. Ti kao da namerno svake subote odlaziš od kuće.Kao da ne želiš...

MARIJA: Molim te.

MAJKA: Ti ustvari ne voliš ovu kuću.Tako je,zar ne?Ni ovu kuću,ni nas.Ja samo ne razumem zašto?

- MARIJA: Imam posla preko guše.
- MAJKA: Ništa mi više nije jasno. Iz dana u dan je sve veći haos oko mene. Marija, šta se to dešava?
- MARIJA: Dešava se to što se ništa ne dešava mama.
- MAJKA: Ne, ne. Sve se promenilo i ja nisam u stanju da shvatim ništa od svega toga. Olja, Renata, ti, nešto nije u redu.
- MARIJA: (zagrlji je) Ne budi dete.
- MAJKA: Bojim se.
- MARIJA: Čega majko?
- MAJKA: Sve se osipa. Ostajem sama.
- MARIJA: Čini ti se.
- MAJKA: Gde sam pogrešila?
- MARIJA: Nigde. Sve je dobro.
- MAJKA: Osipa se. Vi odlazite, ja starim i bojim se. Bojim se Marija.
- MARIJA: Neću ići sutra na posao.
- MAJKA: Stvarno?
- MARIJA: Obećavam ti?
- MAJKA: Kad bih mogla ne bih vas nigde pustila.
- MARIJA: Preuveličavaš stvari mama.
- MAJKA: Izgleda sebično, zar ne?
- MARIJA: Hajde da popijemo kafu. Važi? (ulazi Olja) Hoćeš i tu kafu?
- OLJA: Hoću.
- MAJKA: Šta je bilo?
- MAJKA: Dogovorili smo se da je ipak bolje da ostavim za jesen.
- MAJKA: Možda si u pravu. Ja mislim da je bilo bolje sada...
- MARIJA: Olja najbolje zna mama.

MAJKA: Svakako. Potreban ti je odmor.

OLJA: Umorna sam.

MAJKA: Biće nam lepo na moru. Idem da skuvam kafu. Gde je Renata. Nije valjda da još spava. (izlazi)

MARIJA: Jel počela kiša?

OLJA: Nije, ali nebo je crno. Ti me razumeš?

MARIJA: Razumem te?

OLJA: Sedi pored mene? Dići ću ruke od svega.

MARIJA: Zašto?

OLJA: Hoću da se zaposlim i da odem odavde. Nećeš joj reći?

MARIJA: Naravno da neću.

OLJA: Hvala ti. Ja se panično plašim ove kuće. Ovih debelih memljivih zidova. Hoću da počnem sve ponovo.

MARIJA: Onda idi.

OLJA: Ti nisi to osetila nikada?

MARIJA: Jesam, pre dve godine...

OLJA: Zašto nisi otišla?

MARIJA: Kad sam htela nije imalo potrebe.

OLJA: Ona te je slomila.

MARIJA: Nije.

OLJA: Ja neću da dozvolim da me slomi. Fali mi snaga.

MARIJA: Znam da nije lako.

OLJA: Smoćiću snage, osećam. Renati je lako.

MARIJA: Renata je dete.

OLJA: Nije. Ona nikada nije bila dete.

MARIJA: Bila sam u njenim godinama 68. Bože, kako sam bila dete tada.

OLJA: Ona je sazrela pre nas. Ona nije osudjena na ovu kúću i na našu majku. Renata ne ume da voli i zato ima šanse.

- MARIJA: Renata je dete.
- OLJA: Počeću da mrzim.
- MARIJA: To nije put.
- OLJA: Samo bih se da ne bude kasno. Bože, kasno sa dvadeset i nekom godinom. A prosečni ljudski vek traje šezdeset i neku. Kako proživeti taj prokleti prosečni život kada se sada osećaš ovako?
- ~~MARIJA~~ Zvoni telefon. Marija se trgne. Ulazi majka, diže slušalicu.
- MAJKA: Da... Da... (spušta slušalicu)
- OLJA: Ko je?
- MAJKA: Pitao je za mene.
- OLJA: I?
- MAJKA: Onda je spustio slušalicu. Čudno.
- RENATA: (ulazi) Šta je kevo, jure te frajeri.
- MARIJA: Mogla bih da odem da kupim nešto za večeru.
- OLJA: Pašće kiša.
- RENATA: Kad bi.
- MARIJA: Ostaćeš kod kuće večeras?
- RENATA: Ako bude padala kiša.
- MAJKA: Ipak je to čudno. Da odnesem kafu baki?
- RENATA: Spava.
- MAJKA: Idi pokupi veš, kiša će.
- RENATA: Hoću.
- MAJKA: Ne hoću, nego ustani i pokupi.
- MARIJA: Pusti je da popije kafu, posle ćemo zajedno.
- MAJKA: Mogle bi da igramo remi. Ili tablice u parove.
- RENATA: Šta ima na televiziji. (čita novine) Sranje.
- MAJKA: Pobogu Renata.
- RENATA: Spava mi se.

OLJA: Marija.hoćeš da mi gledaš u šolju?

MARIJA: Šta ti pada na pamet?

OLJA: Ja ću ti verovati.

RENATA: Može da gleda samo onaj ko ume da laže.
MARIJA: Luckasta si.
OLJA: Umorna sam.

RENATA: Ja kad lažem ja sam pokvarena.I sračunata.

MARIJA: Ti ne umeš da lažeš.

RENATA: Ustvari to i nije važno.Ako imaš koristi od laži,
onda je dobro.

MAJKA: Jedva čekam more.

RENATA: Kafa ti je odlična.
OLJA: Ići ću sutra na reku.
MAJKA: Za moj ukus suviše gorka.

RENATA: Imaš cigaretu Marija?

MAJKA: Nećeš valjda?

RENATA: Samo jednu mamice.Jedna ko nijedna.

MAJKA: Marija sine,puno pušiš.

MARIJA: Čini ti se mama.

OLJA: Počela je kiša.

MAJKA: Tata i ja nikada nismo pušili.

MARIJA: Da pokupimo veš.(Olja,Marija i Renata ustaju,kad
otvore vrata stanu.Pred vratima je neki čovek)

ČOVEK: Ja sam zvao malopre.(ulazi)Dobro veče,zar me se ne
sećate.

zatamnjenje

III SCENA

Za stolom majka, Marija, Renata, Olja i Nenad, čovek sa kraja prošle scene. Isto veče, posle večere.

- MAJKA: Kako se promenio. Nikada ga ne bih prepoznala.
- NENAD: Prošlo je puno vremena.
- MAJKA: Ali još uvek se sećaš naše kuće?
- NENAD: Hteo sam da pobegnem kad sam ušao u dvorište.
- MAJKA: Zašto?
- MARIJA: Pa to je bar jasno mama.
- NENAD: Tek kad sam se vratio shvatio sam da više nikoga nema osim vas, da nikoga ne znam...
- MAJKA: Kada je tata umro?
- NENAD: Pre tri godine.
- MAJKA: Pričaj mi.
- NENAD: U početku je išlo teško, ali tata je bio tvrdoglav. Posle mu je krenulo, čak dosta dobro. Onda je mama umrla, pa on... Nisam zano da je naša kuća srušena.
- OLJA: U ovom kraju je jedino naša ostala.
- NENAD: I lepa je.
- MAJKA: Volimo je Nenade, strašno je volimo. Bila bih nesrećna da živim u nekom od onih groznih novih stanova.
- MARIJA: Ostaćeš kod nas neko vreme?
- NENAD: Ne verujem.
- MAJKA: Ostaćeš dok se ne snadješ. Nikada nisam imala veće prijatelje u životu od tvojih roditelja. I tako sam često mislila na vas. Onog dana kad ste otišli, sećam se odlično, plakala sam dugo. Ostaćeš kod nas, dok se ne snadješ. Sećaš se kako si se igrao sa Marijom?

MARIJA: Dobijala sam batine.

MAJKA: A sada zrela žena. Bože kako je vreme proletelo. Olja je bila beba.

RENATA: Ja sam jedini novitet.

NENAD: Olja je smešno hodala. Bila je trapava.

MAJKA: Magistriraće na jesen.

OLJA: Mama molim te.

RENATA: Olja je jako skromna.

NENAD: A ti?

RENATA: Ja sam crna ovca.

MAJKA: Slušaš je. Srećna sam Nenade.

MARIJA: A ti?

NENAD: Mislim da treba pokušati.

MARIJA: Otkuda ti snage.

NENAD: Uvek mogu da se vratim.

MARIJA: Tačno.

OLJA: Svakako treba probati.

MAJKA: O čemu vi to pričate. Ništa vas ne razumem.

NENAD: Nisi se još uvek udala?

MARIJA: Ne.

NENAD: Ne znam zašto, ali očekivao sam da te zateknem sa nekom decom.

MARIJA: Zamalo pa bi bilo tako.

MAJKA: O čemu ti...

MARIJA: Trebalo je da se udam pre dve godine.

MAJKA: Ali Marija...

RENATA: Pusti je mama.

MARIJA: I jednostavno da dodjem i kažem da sam se udala.

MAJKA: Ti to meni ne bi uradila.

RENATA: Uradili bi sebi.

MAJKA: Ko je on?

MARIJA: Nema više značaja.

NENAD: I?

MARIJA: I ništa. Nedelju dana pred venčanje je poginuo. Klizav put, bio je premoren, izgleda da je zaspao. Nije bilo tragova kočnja.

OLJA: Dobra moja Marija.

MARIJA: Nije imao nikoga. Išla sam da ga identifikujem.

OLJA: Sad mi je jasno.

MARIJA: Samo posekotina na glavi. Čak ne velika.

MAJKA: Umorna sam. Vi ostanite još. Pričajte, Prijala je ova kiša. Videćeš sutra moju baštu. Lepa je. Renata, podji da namestiš krevet Nenadu. Laku noć.

NENAD: Laku noć.

OLJA: Ništa nisam znala.

MARIJA: Puno radim Nenade. Posao mi strašno pomaže. Bila bih u stanju da živim u laboratoriji. Znaš kako je divan svet pod mikroskopom? Skoro u elementima. Zadrhtim kad se suočim sa nekim opasnim virusom. Kako je zlo malo, a nezadrživo, razumeš?

OLJA: Zašto mi nisi rekla?

MARIJA: I zadovoljna sam Nenade.

OLJA: Nisi.

MARIJA: Na kraju krajeva, ko zna. Hajde da pijemo još vina. Donesi još jednu flašu molim te. (Olja izadje)

NENAD: Bilo ti je strašno.

MARIJA: Sve ima svoj tok. Prepuстила sam se vremenu.

NENAD: Ali zašto?

MARIJA: Osećam se staro.

NENAD: Ja sam stariji od tebe.

MARIJA: Hoćeš da ti kažem nešto?

NENAD: Reci.

MARIJA: Hvataj prvi avion i vraćaj se nazad.

NENAD: Neću.

MARIJA: Ništa mi sa našim malim bednim životima ne možemo da promenimo.

NENAD: Treba pokušati.

MARIJA: Kasno je. Samo se zavaravamo da se u našim godinama ima snage. Prepusti se toku i u njemu nađi neke sadržaje. Nema menjanja.

NENAD: Uvek sam verovao.

MARIJA: I šta si uradio? Vraćaš se pun patetike, tražiš korene, šta? To je smešno.

OLJA: Nenade, otvori ti flašu.

MARIJA: Ustvari ne pije mi se više.

NENAD: Hoćeš ti Olja?

OLJA: Već mi se vrti u glavi.

MARIJA: Idem da spavam. Baš nam je bilo lepo kad smo bili deca, sećaš se.

NENAD: Kažu da jeste.

MARIJA: Olja će biti srećna. I Renata. Znam. Svi moraju biti srećni.

OLJA: Šta ti je?

MARIJA: Pet žena pod jednim krovom, zar to nije strašno?

OLJA: Strašno.

MARIJA: Volim ih sve. Očekivao si me sa decom. Olja i Renata su moja deca.

NENAD: Zar jesu?

MARIJA: Ništa mi ne veruje. Pričaj Olji o Parizu. Očarana je Parizom, a ja joj tvrdim da je to samo najobičniji

grad. Uobražen doduše, ali običan. Pričaj joj. Ona je sanjalica. Laku noć. (izadje)

OLJA: Ne razumem.

NENAD: Tim bolje.

OLJA: Zašto kaže da joj ništa ne veruješ.

NENAD: Valjda zato što ne verujem.

OLJA: Ja joj sve verujem. Da ti pokažem nešto. (vadi iz džepa slike i daje mu)

NENAD: Zašto mi to pokazuješ?

OLJA: To sam ja.

NENAD: Vidim.

OLJA: Gadi ti se?

NENAD: Ne.

OLJA: To sam ja.

NENAD: Pa znam.

OLJA: Jel ti sad jasno kakva sam krpa?

NENAD: Zašto mi pokazuješ?

OLJA: Neću više da se foliram u životu. Hoću kao ti da svedem račune sa sobom i da idem dalje, na drugi način. Ne kao Marija. Neću da budem Marija.

NENAD: Drži.

OLJA: Gadi ti se. To je dobro. Znači da sam na dobrom putu. Ako hoćeš da znaš, svaka od nas tri bi te silovala, ne zato što si ne znam kakav muškarac, već zato što smo kao lešinari.

NENAD: Popila si puno.

OLJA: Pa šta? Volim što ti se gadi. Znači da izlazim iz ljuštore koja mi je nametnuta.

NENAD: Naglo.

OLJA: Samo tako i mogu.

NENAD: Mariji je slučaj promenio sve.

OLJA: Ceo je život slučaj.

NENAD: I meni se spava.

OLJA: Uplašio si se.

NENAD: Gluposti.

OLJA: Izaberi kod koje ćeš provesti noć.

NENAD: Pijana si.

OLJA: Usrao si se. Divno. Usrao si se. (ulazi Renata, u širokoj majci, koja dopire do butina, bosa, puštene kose.)

RENATA: Spremila sam ti krevet.

OLJA: Šta sam ti rekla?

RENATA: Sipaj mi malo vina.

OLJA: Šta sam ti rekla?

Zatamnjenje.

18.

IV SCENA

PRVO
MARIJA I RAJ
MONOLOG PRATOČKA

Soba. Ista noć. Jutro se bliži, što se vidi po plavičastom odsjaju na vratima. Gori lampa pored ležaja. Dejan sedi obučen, zavaljen u divan, i zagledan u prazno ispred sebe. Puši. U sobu ulazi Olja. Na sebi ima spavaćicu i kućnu haljinu. Dejan ne primećuje njen ulazak. Ona zastane na ulazu.

OLJA: Neka spavaš?

DEJAN: (trgne se) Ne.

OLJA: Već je četiri. Ustala sam da pijem vodu i videla svetlo.

DEJAN: Nije mi se spavalo.

OLJA: (Prilazi vratima) Uskoro će da svane.

DEJAN: Da.

OLJA: Volim leto, zato što dan tako dugo traje. (pauza) A ti?

DEJAN: Ne znam.

OLJA: Nisi umoran?

DEJAN: Možda. Malo. Ne mogu da spavam.

OLJA: Toplo je. ~~Sak~~ Danas će biti vrelo. Tako bih volela da sam sama na nekoj plaži, potpuno sama, na suncu, pored mora. Ležala bih na žalu i voda bi mi zapljuskivala noge do listova. Sama poptuno, opuštена. Nikakvi zvukovi sem kotrljanja šljunka kad ga povuku talasi. More mirno, ispred pučina, sve otvoreno i toplina sunca koja prodire kroz kožu, duboko u telo. Toliko imam jasnu predstavu toga da imam utisak čim zažmurim i zamislim da se nalazim tamo.

DEJAN: I vodiš ljubav sa Suncem.

OLJA: (nasmeje se) Zašto da ne?

DEJAN: Zašto da ne. Hoćeš da ti pričam zašto mi se ne spava?

OLJA: (prilazi stolu i seda) Pričaj mi.

DEJAN: Toliko sam toga prevrnuo kroz glavu da imam utisak da znam još manje nego ranije. Tražim odgovor na jedno užasno kratko pitanje. Ko sam ja? Saznanje da nisi u stanju da odrediš ko si, je užasno. Na momenat mi se učini da sam prepoznao sebe u nekom gestu u nekoj reči, ali to traje tako kratko i ubrzo shvatim da sve reči koje izgovaram, sve pokrete koje pravim, sve što mislim, ustvari pripada nekome koga uopšte ne poznajem, nekome ko mi je stran. Sin emigranta. Neko ko je svoje veze, koje je mogao da ima tamo odakle potiče, prekinuo. Neko ko nije uspeo u novoj sredini da postane nešto drugo do sin emigranta

Ja sam mogao da ostanem tamo i da postanem dobro plaćeni arhitekta. Mogao sam da imam solidnu egzistenciju, ali egzistencija nije dovoljna jak podstrek za bilo kakvo ostajanje. Olja, spava ti se?

OLJA:

Ne. Pričaj. Molim te pričaj.

DEJAN:

Mogao sam da se oženim. Da imam decu. Da posle pet godina sam sebi projektujem kuću u predgradju Pariza, a posle deset da kupim kuću negde u Španiji i da svakog leta provodim po par meseci tamo. Posle izvesnog vremena bih možda otvorio svoj biznis. Imao bih ljubavnicu, a moja žena ljubavnika i nije isključeno da bih čak bio od onih koji veruju da im život pruža sve što žele. Medjutim u jednom trenutku, kada su počele da blede sve mladalačke strasti, kada sam napunio trideset pokušao sam da rezimiram svoj život do tada i da vidim gde sam. I znaš li do kakvog sam zaključka došao. Da nisam nigde. I da, nastavim li tim životom, neću nikada nigde ni doći. Shvatio sam da ne pripadam tamo, a da nisam znao gde i kome pripadam uopšte. ~~U svojincu najniže dečke ká gincna škakljama sdbis dexam dvanš dki s bora d psek d x g d n d d k e j d s n c d n a k e c s a k v e d a i k e m e~~ Ja sam šesdeset i osme bio na barikadama u Latinskom kvartu. I ja sam veroval u mogućnosti ~~na~~ svoje i svoje generacije, da promenimo svet ili bar da ga prilagodimo svojoj neobuzdanosti. Nemoj pogrešno da me shvatiš. Ja ne žalim za tim danima. Ja žalim što sam samo ikada imao toliko snage i volje i što zbog toga sada vidim kako sam malodušan i preterano trpeljiv. Ja više nemam mnogo mogućnosti. Ovo je moja poslednja šansa. Da nadjem sebe i mesto za sebe. Kao tvoja plaža i mir na njoj. Ako ne uspem vratiću se i biću bar malo mirniji. Znaću da sam pokušao. I znaću da moram da živim tako kako su mi okolnosti nametnule. I imaću ženu, bungalov u Španiji i sekretaricu ljubavnicu. I tndiću se da se ubedim da sam zadovoljan. Jer znaš u čemu je problem. Kada sam imao snage i volje neuporedivo više, mene je interesovao Vijetnam, socijalna jednakost, ljudske slobode, a za sebe nisam bio zainteresovan. Danas pokušavam da shvatim sebe, sa pola od onog daha koji sam imao pre deset godina. Postajem sebičan i samo olako prelazim preko naslova o Španiji, o krizi na istoku, o disidentima,

izbegavam ulice u kojima se odigravaju neke demonstracije, i slabo izlazim uveče. Počinjem da ugadjam svome telu, da ga odmaram i hranim i usredsređujem se na pitanje koga hranim. Ja razumem Mariju, jer isto kao i ona umoran. Mislio sam da nikada neću biti umoran, međutim došlo je mnogo pre. Možda sam i sada unzabludi, kao i pre deset godina, ali to se nažalost uvek mnogo kasnije otkrije. Nekada suviše kasno. I tvrdim da je na svetu jako mali broj sretnih ljudi. Čovek je osuđen na večitu unutrašnju borbu i nikada ne može da uspostavi taj prokleti mir kome teži od prvog dana kada svesno počne da razmišlja o sebi u svetu koji ga okružuje. Jer sreća nije ni novac i egzistencija, sreća nije ni ljubav, sreća nije ni pripadnost ni otpadništvo društvu, političkoj partiji ili već bilo čemu. Sreća je samo mir, duboki unutrašnji mir, skoro kao smrt, ali smrt u kojoj si svestan svoga postojanja. Tek tada možeš da se posvetiš drugima, tek pošto si doveo sebe u to stanje. Tek tada možeš da voliš iskreno, da uživaš u svome radu, da se opredljuješ politički i da staneš na barikade. 68. je propala zbog neobuzdanosti, a svet bi bio sretan kada bi se priroda okrenula za 180 stepeni i elan dvadesetogodišnjaka usadila u šezdesetogodišnjake. (duga pauza. On pali cigaretu, Olja stavlja ruke na lice i ramena joj se blago pomeraju, kao kad neko počne prigušeno da jeca. Napolju se već prilično razdanilo. Dejan primeti da Olja plače.)
Plačeš?

OLJA: (tggne se, obriše oči) Ne. Ustvari, plakala sam. Trenutna slabost.

DEJAN: (ustaje, prilazi joj, pomiluje je po kosi i dugo je gleda u lice) Ti si dobra. Ti si jako, jako dobra.

OLJA: Dejane...

DEJAN: Reci.

OLJA: Želela bih da odemo zajedno na letovanje. Jedina osoba čije bih prisustvo mogla da podnesem na onoj plaži, si ti.

DEJAN: Da li si sigurna? (Olja klimne glavom, Dejan se sagne i poljubi je. Ona ga miluje po kosi nežno, kao neko ko je dugo čekao na priliku da pruži nekomek svoju nežnost. Posle poljubca, ona ga dugo gleda. On deluje umorno, ona ozareno.)

OLJA: Dejane, potrebna mi je ljubav. Ti tvrdiš da ljubav nije sreća i ja ti ne verujem. Kad govoriš o ljubavi, osećam užasnu

gorčinu. Ti si ranočaran.

DEJAN:

Bilo je sve uredu do onog momenta kad sam shvatio da u ljubavi često tražimo utočište. Ljubav je sigurna luka u koju se uvek vraćaš i koja te na kratko oporavi, ali ljubav nije sve.

OLJA:

Ljubav je sve Dejane. Ja osećam da mogu da živim za ljubav i od ljubavi. Dejane, hajdemo odavde. Možda možemo zajedno da postignemo ono o čemu smo oboje maštali a sami nismo mogli. Bože, ja ne mogu da prepoznam sebe. Ja sam nevina, da nisam volela, ali osećam da mogu da volim i srećna sam. Zahvalna sam ti za to otkriće. Malopre kada sam plakala, plakala sam od sreće. Razumeš li? Od sreće. I odjednom mi više ništa nije važno. Nemam obzira, nemam stida, Dejane. Uzmi me, preklinjem te. Uveri me da sam bila u pravu kada sam osetila da mogu da volim. (opet počinje da plače) Želim te. Želim te ludo. To više nisam ja, večeras se nešto desilo samnom i za to mogu da se zahvalim tebi. Ja verujem u ljubav. Povedi me molim te. (Dejan je zagrlji) Molim te... (sve tiše) Bilo gde molim te... Bilo gde...

DEJAN:

Olja, suviše se sve dešava brzo da bi mogla da budeš sigurna u to što govoriš. Ostavi nek prodje malo vremena. Potrebno nam je svima vremena.

OLJA:

Sad Dejane, sad. Odmah. Hajdemo na reku. Ti si sigurno zaboravio kako je na reci letá, u zoru. Ja se sećam. Otac me je vodio, kada je išao u ribolov. Povedi me tamo.

DEJAN:

Voleo bih, ali ne želim da te povredim. Posle, ako se čovek razočara, ostaje jeziva praznina. Posle je uvek strašnije nego pre.

OLJA:

Dejane, preklinjem te...

DEJAN:

Olja budi razumna. Ako danas poslepodne budeš isto tako mislila, ja ću biti srećan. Veruj mi. Možeš da mi veruješ. Draga si Olja i ne želim da te povredim, ne želim da se kaješ posle zhog nečega u šta nisi bila sigurna. (Olja ga jako zagrlji)

OLJA:

Tako je dobro sa tobom. Tako mi je dobro.

DEJAN:

Zašto ne legneš?

OLJA:

Ne želim da spavam. Suviše sam srećna da bih mogla sada da zaspi. Idi ti.

DEJAN:

Bar dva sta. Bila je duga noć.

22.

OLJA: (odvaja se od njega) Idi spavaj. (On je pomiluje po kosi.)

DEJAN: Već sam ti rekao, ti si divna. (Ona zadrži njegovu ruku, poljubi je. On podje napolje.)

OLJA: DeJane... (Dejan zastane, ona odmahne glavom) Ništa, ništa,
~~XXXXX~~ idi. (Dejan izadje, ona pridje stočiću, uzme jednu cigaretu i zapali je. Prilazi vratima, otvara ih širom. Stoji na vratima uvlačeći duboke dimove i duboko udišući vazduh. Stoji jako dugo.)

Zatamnjenje.

V SCENA

Podne sledećeg dana. Majka i Marija sede. Majka se hladi nekim novinama, Marija čita. Majka deluje nervozno.

MAJKA: Ne volim kada Olja spava ovako dugo. Možda joj nije dobro. Ni meni nije dobro. Ovaj pritisak, ova vrućina. Marija, idi pogledaj da li se probudila.

MARIJA: Mama, ostavi je na miru.

MAJKA: Već je prošlo 12. Kasno je. Ona nikada ne spava tako dugo. Brinem se Marija.

MAJKA: Mama, vidiš da čitam.

MAJKA: Vidim Marija. Ja sve vidim. I to je užasno, razumeš li me? Užasno.

MARIJA: Šta je užasno. (spusti nervozno novine, povišenim glasom) Šta je užasno pitam te?

MAJKA: Marija kako to razgovaraš samnom?

MARIJA: Šta je užasno? To što Olja spava. Jel to užasno. Ili možda što mene interesuje nešto drugo u trenutku kada si ti raspoložena za svoje monologe. To? (više) Hoćeš li da mi odgovoriš šta je užasno? Nikada nisi znala ništa samo da kukaš i tražiš razumevanje za svoje kukanje. Možeš li da zamisliš na šta bi ova kuća ličila, kad bi smo svi počeli da kukakmo kao ti. Svi imamo hiljadu i jedan razlog da budemo nesfećniji odk tebe. Nikada nisi bila zadovoljna, nikada rekla lepu reč, sem ako si time dizala svoj ugled pred nekim drugim. Tebi mi služimo kao lepa fasada, a nikada se nisi potrudila da vidiš šta nas muči, šta mi želimo, šta nas boli. Za to nikada nisi imala volje. A ne. Ne boga mi mama. Sada je dosta. Sada je dosta, razumeš li me. Ja to više neću da trpim. Mene si upropastila, ali neću da dozvolim da Olja i Renata završe kao ja. U meni si ubila sve što sam mogla da volim i želim. Toliko si bila sebična, ali njih dve ja ne dam. Jel ti jasno. Ne dam ih. Ja ću napraviti ljude od svojih sestara, neću im dozvoliti da se ~~xxx~~ ucrvljaju u ovoj kući. Ja ću biti srećna, samo ako vidim da žive svoj život, a ne onaj koji si im ti nametnula. Ako vidim da su srećne i slobodne.

MAJKA: (vidno uzbudjena) Marija, zar sam ja zaslužila....

MAJKA: Dosta mi je toga da sve mora da se zasluži. Dosta mi

je ljubavi prema zasluzi. Zar ti te zasluge daju za pravo da im oduzimaš život koji one žele? Čuješ li šta te pitam. Ja neću dozvoliti Olji da ide na letovanje sa tobom. Ja joj neću dati. Ima da ide sama. I ti sama. I svako sam na svoju stranu.

MAJKA:

Ali Olja želi samnom.

MARIJA:

(na ivici suzdržavanja) Izbi sebi iz glave te idiotske gđeje. Ona želi da ... Ma slušaj. Ja dobro znam šta mlada žena u ovoj kući može da želi. Ja sam isto želela, pre nego što je postalo kasno. Okani se slike o njima koju si sama napravila. Pusti ih da žive svoj život, ili, ili ja ne znam. Poludeću. Poludeću pored tebe, pored njih, pored ove kuće, pored svega što me okružuje. Zapaliću ovu kuću, srušiću je dotemelja.

MAJKA:

(pokušavajući da se prikaže kao neko koga sve ovo ne dira) Ti si bolesna, Marija i ja ne želim da razgovaram sa tobom na taj način. Ja nisam navikla da se svadjam i da vičem. Tvoj otac i ja nikada nismo digli glas jedno na drugog...

MARIJA:

Ne zbog ljubavi, već obzira.

MAJKA:

Svejedno. Potpuno svejedno. Samo jednu stvar da ti kažem. Tebe niko ne zadržava ovde. Idi, ako znaš nešto i negde bolje. Slobodna si.

MARIJA:

Ti si cinik. Slobodna sam? Da Sam bila slobodna kada je bilo vreme za to, otišla bih odavno i dolazila nedeljom na ručkove. A ti znaš da me sada ništa ne interesuje i da ne želim nigde da idem. Osudjene smo jedna na drugu, ali one to neće biti, garantujem ti. One će otići na vreme, bilo gde, ali će otići, garantujem ti.

MAJKA:

Neće, ti si pakosna, ti si zla Marija, ja ne mogu da te prepoznam. Ti nisi bila takva nekada.

MARIJA:

Moja tragedija je u tome što ja nikada nisam bila nikakva. Što nisam imala prilike da budem ja. Što sam ti dozvolila da me uklopiš u svoje kalupe, a kada sam se osvestila, shavtila sam da sam za drugo već nesposobna.

MAJKA:

Ne razumem te, samo osećam da želiš da me povrediš. Ali to ti neće poći za rukom, mala moja. Neće. Ja sam kroz život oguglala na sve. Tvoja zloba me ne može pokrenuti iz mog mira. Ne trudi se uzalud. Uvrede mi ništa ne mogu.

MARIJA:

Bože, da razgovaram sa zidom bolje bih bila shvaćena. Ja te

ne vredjam, ja samo pokušavam da ti otvorim oči. Ali ti si već toliko slepa da tu nema spasa. Mama, znaš šta je užasno. Užasno je to što te na momente jezivo mrzim. Zašto si marala da me dovedeš do toga?

MAJKA:

Ti si bolesna. Treba da se lečiš. Sa tobom se dešava nešto užasno. Ja te se plašim, Marija. Ne, ne prilazi mi. Ja se stvarno plašim. Ti toliko toga kriješ u sebi. Juče sam saznala nešto što godinama kriješ u sebi. Toliko dugo. Ti sve držiš u sebi. To je užasno, to mora jednom da izadje na videlo. Ne ja te se stvarno plašim. Ti si sposobna na sve. To je grozno. To je bolesno.

MARIJA:

~~Ti si~~ (histerčno) Ti si me stvorila takvu. Ti! (dodje do stola gde sedi majka, skupi pesnice i iz sve snage zamahne nj njima i lupi po stolu) ~~Tiiiiiii~~ Iz nje se prolomi ^{užasno} krik.)

MAJKA:

(na to ustukne, naglo ustane) počne da viče uspaničeno) Olja, Olja, Renata, Brzo, Mariji je pozlilo. (Marija se umorno skljacka na stolicu, stavi glavu u ruke i počne da plače. To je histeričanx plaččplač nekoga ko je užasno nemoćan.) Olja, Renata, požurite za ime boga. Požurite. Olja. Olja. Olja. (utrčava Olja, u spavaćici, uspaničena)

OLJA:

Šta se desilo? (pritrčava Mariji, zagrlji je, podigne joj glavu) Marija šta ti je? Marija odgovori mi, šta ti je? (Marija plače, ali se polako smiruje) Mama šta se desilo? (majka stoji kao paralisana i ne odgovara) Hoće li mi iko odgovoriti šta se desilo? (obe čute. Olja istrčava napolje, vraća se sa čašom vode, dodaje je Mariji) Smiri se. Smiri se Marija. Biće sve uredu. Mama šta se desilo.

MAJKA:

Ništa, pozlilo joj je. Nije u stanju da se kontroliše. Nervi, valjda, nervi. (majka pritrčava Olji) Reci joj da jedva čekaš kad ćemo poći na more. Ona ne veruje da ti to želiš. Reci joj da želiš. Reci joj. Neka zna. Reci joj. Kako je zla. (okreće se Mariji) prilazi joj sa izrazom tuge i žaljenja. Zagrlji je) Mila moja. (ljubi je po kosi, čelu, očima, obrazima) Marija ja te razumem, ja sam te oduvek razumela. Veruj svojoj Olji. Kako te volim Marija. Kako te volim.

MAJKA:

Reci joj Olja. Reci joj. Preklinjem te. Neka shvati da je bolesna i da živi u zabludi. Pomozi svojoj sestri.

OLJA:

Neću joj reći mama. Neću da je lažem. Hoću da budem sama. Nisam nikada bila ^{ni trenutak} sama i želim da osetim samoću. Marija

me je razumela. Marija me uvek razume. Moja Marija. Moja mila Marija. (gleda Mariju) Otići ću sa njim. Znaš? Osećala si to? (Marija diže glavu i nasmeje se kroz suze) Stvarno. Gde je on? Izašao? Vратиće se uskoro. Mama skuvaj kafu. Danas je divan dan. Hajde da popijemo kafu, kao da se ništa nije desilo. Sve je ništa, prema današnjem danu. I nije se desilo. Mama skuvaj kafu, preklinjem te. Sve će biti dobro. (majka je zapanjeno gleda i žzlaži napolje) Sve će biti dobro Marija. Kako te razume. Kako te volim. Kako sam srećna što te imam. Ti imaš snage za sve nas. Jel'da? Ti si divna. (Marija je čvrsto zagrlila i privuče) Njih dve dugo stoje tako zagrljene) Ti si divna.

MARIJA: Bićeš srećna. Kunem se da ću sve uraditi samo da te vidim srećnu, daleko od ove kuće.

OLJA: Bože, kakav dan. Kada je izašao?

MARIJA: Pre dva sata. Rekao je da će se brzo vratiti.

OLJA: Posle onoga što si sinoć pričala, shvatila sam da mogu da volim. Da moram da volim, ako hoću da živim. I tako sam srećna, Marija, pojma nemaš koliko sam srećna.

MARIJA: (smeška se) Verujem ti. (Ulazi majka.)

MAJKA: Možda je bolje da ne idem nigde. Idite ti i Renata. Ili možda Renata i ja. Ne znam. Užasno sam zbunjena. Kakav dan. Kakav grozan dan. Ova vrućina i sve ovo. Ja nisam u stanju da razmišljam. Mozak mi je stao. Ja sam stara. Užasno stara. Misli su mi postale spore. Nisam u stanju da se skoncentrišem. Ne razumete me. Ne, ne. Tvrdim. Ja starim. Starost je strašna. Ja znam. Osećam je tako blizu i plašim se. Zar treba mnogo napora da bi me neko shvatio. Samo malo nežnosti, od vas. Sve sam vama podredila sav svoj život. Ne dovodite me u situaciju da moram da kažem da sam promašila čitav svoj život. Ja se plašim i treba mi samo malo nežnosti. Ništa više. Ja vas volim. Ja znam da i vi mene volite. Marija, brinem se za tebe. Molim te, obećaj mi, obećaj meni i Olji da ćeš ići lekaru. Užasno se plašim. Obećaj mi Marija.

MARIJA: Biće sve uredi mama.

MAJKA: Ne, molim te obećaj mi. Moraš da mi obećaš. Za tvoje dobro.

MARIJA: Obećavam ti mama. Obećavam svima. Uradiću sve što je za mo je dobro i neka se niko ne brine.

MAJKA: Reći, reći, samo reći. Ja ne mogu više nikome da verujem. Mene je život izigrao ništa manje nego sve ostale. To Marija zapamti. Ako sam ikada išta želela i htela sa vama da uradim, to je bilo samo iz puste želje da se vama ne dâsi ništa slično. A ti mi prebacuješ da sam sebična. Šta je sebičnost? Ljubav? Možda je i ljubav, možda sam i bila sebična sve je moguće, ja stvarno više ne zna m gde udaram i šta se dešava oko mene. Glupo, strašno glupo. (izlazi)

MARIJA: Trenutna slabost. Pokušaj da prizna nešto u šta ni sama ne veruje. Verujem joj da je umorna, to joj jedino verujem. (ulazi Renata)

RENATA: Znaete šta sam radila do sada? (Olja i Marija je gledaju, Renata im prilazi) Treba otići odavde, Znaete šta sam radila. (seda do njih) Ukopvala sam strah duboko u sebe.

MARIJA: O čemu govoriš?

RENATA: Dugo sam stajala i savladjivala se. U prvi mah sam mislila da ću pobeći i da ću vrištati i plakati, a onda sam rekla sebi, ne Renata. Budi hrabra. Iskušaj sebe, vidi koliko si stvarno hrabra. I stajala sam skoro čitav sat. Možda i duže, sve dok nisam osetila da se užas zamenjen ravnodušnošću, sve dok hladan znoj nije prestao da me obliva i onda sam kazala sebi, sada možeš da odeš Renata, dovoljno si mirna, shvatila si nešto, naučila. Otvorila sam prozor, i sklopila joj, bez ikakvog gadjenja, oči. Imala sam utisak da sam jača od smrti. (uplašeno) O čemu to govoriš?

OLJA:

RENATA: Baka je umrla.

MARIJA: O, bože.

OLJA: (naglo ustaje i istrčava iz sobe) Mama, mama...

Zatamnjenje.

VI SCENA

Soba, par dana kasnije. Na vratima i prozorima su teški zastori. U sobi su Olja i Dejan. Olja na sebi ima crninu, Dejan tamno odelo i kravatu i maramicom briše čelo.

OLJA: I ovo se završilo. (počne nervozno da se šeta po sobi) Bože kakvo je vreme danas. Kakva vrućina. (okrene se, nasmeje se nervozno) Čudno zar ne? Izabrao si najgore moguće vreme za dolazak. Imao si prilike da sagledaš i osetiš ludačku želju za životom, strah od života i na kraju i smrt. Sve za tako kratko vreme. Ipak je ovo luda kuća. Luda potpuno. Hoću da odem odavde. Što pre, konci se zatežu. Vidi koliko paučine ima po ćoškovima. Bože. Mama bi rekla, divna je naša kuća. Napolju je pakao, a debeli zidovi stvaraju takvu hladovinu da je čak i džemper potreban. Kuća je solidna. Iako je stara u njoj nema miševa, nema gamadi. Miševi beže sa broda koji tone, tako nekako se kaže, zar ne? (nasmeje se) Pričam, samo pričam, sama sa sobom i osećam da polako počinjem da ludim. (počne da se smeje, nervozno, taj smeh vrlo brzo preraste u jecanje, pa u plač) Ona se skljkoka na jednu od stolica. Dejan joj prilazi, ~~nikakix~~ stavi nježno lice medju svoje dlanove. Ona plače i gleda ga kao da ga preklinje.) Dejane, molim te vodi me odavde. Ja sam gotova, ja sam slaba, osećam da sama nikada više neću moći. Osećam da je sad ili nikad. Dejane, vodi me (počnje da ga ljubi po rukama, po licu.) Molim te. Bilo gde. Vodi me. Uzmi me. Pokaži mi kako da živim, pokaži mi da sam čovek i da postojim.

DEJAN: Smiri se Olja. Biće dobro.

OLJA: Obećaj mi Dejane. Obećaj da ćeš me izvući odavde. Bilo gde Dejane, bilo gde. U ovoj kući nema života. Ovde se umire i to umiranje traje ceo život.

DEJAN: Umorna si Olja. Potreban ti je odmor.

OLJA: Nije, nije. Znam sda nije to u pitanju. Hoću da odem. Zauvek. Tada ću se tek odmoriti. Bože zašto sam tako slaba. Ne mogu sama. Ti si mi potreban. S tobom sam jaka. Osećam to i zato te volim i zato hoću da sam tvoja. Još ima nade, jel' da Dejane. Još ima nade za mene. Ti mi daješ nadu. Kako te volim, kako te volim, kako te volim.

MAJKA: /OFF/ Olja.

OLJA: /trgne se/Evo, idem. Još danas Dejane, još danas i gotovo,

Probudiš se ~~iz~~ drugom krevetu, pored nekog drugog prozora i ...Volim te.Voliš i ti mene.Ne.Ništa nemoj da govoriš. Bilo gde.Još ima vremena.Još puno vremena.Čekaj me.Vratiću se brzo.(Izlazi)Dejanpočne nervozno da se šeta po sobi. Ulazi Renata.)

RENATA: Došla sam da se pozdravimo.

DEJAN: Ideš negde.

RENATA: Idem na more i posle,ne znam.

DEJAN : Posle?

RENATA: Tebi ću jedinom da kažem istinu.Ja odlazim odavde.More je izgovor.Neću se vratiti.Shvatila sam sve u roku od ovih par dana,i eto...Rešila sam se.Zar to nije sjajno?

DEJAN: Kuda ćeš?

RENATA: Ah,nemoj da postavljaš glupa pitanja.Zar je to bitno?Idem negde gde me niko neće pitati kuda ćeš.Mlada sam,zgodna, lepo gradjena,čvrsto telo...Šalim se Dejane.Nisam lakomisljena.Za dva tri dana sam se puno izmenila.Puno.A bila sam lakomisljena.Jako.Znaš šta mi je prvo palo napamet kad si došao?Smešno.Htela sam da te uđvučem u svoj krevet,da dobro zamrljam svoju posteljinu tvojim mirisom,tvojim telom,tvojom spermom i da takav čaršav stavim na ovaj sto umesto stolnjaka.To je lakomislenost.Ništa ne bih postigla time,sem što bih još više mrzela.Bila bih zla.A eto rešila sam da ne budem zla.Ljudi nisu krivi što imaju različite puteve.Mimoiłaze se i ne treba ih zbog toga mrzeti i vredjati.Treba biti tolerantan.Smrt uči toleranciji,veruj mi.Zaboravljaš sve loše,kada vidiš kako je neko ostao bez daha u sebi.

DEJAN: Voleo bih da se vidimo jednog dana,da saznam gde si i kako ti je.

RENATA: Šta si ti rešio?

DEJAN: Odlazim?

RENATA: Kada?

DEJAN: Danas ili sutra.Vraćam se nazad.

RENATA: Vodiš Olju?

DEJAN: Ne.

RENATA: To će je boleti.

DEJAN: Znam,šta se tu može.

RENATA: Tū znaš najbolje.Moja je sreća,da sam prvo bila zla,pa potom poželela da činim dobro.Ona je suviše dobra,ona će

uskoro početi da mrzi. Marija je već mrtva. To je, kažu ljudi, život. Suviše sam dugo mrzela Olju. A sada je volim i žalim. Strašno mi je žao. Čak sam ~~htela~~ htela da te molim da je povedeš sa sobom. ~~Ali~~ Vidim tek sada kako je njen život prazan, kako je pust. Srećna sam. Jedina u ovoj kući. Imam još hiljadu šansi da prokockam do nezadovoljstva. Samo kad bi otišao kao podlac, bilo bi bolje. Za nju. Nemoj da je opteretiš veličinom nekog čovečnog postupka. To će je ukopati. Kada si zao, ponekada više koristi ljudima nego sva tvoja dobrota. Idem. Pa sa srećom. (Pridje Dejanu i poljubi ga) Javi se ponekad.

DEJAN:

Čuvaj se.

RENATA:

(na vratima stane i nasmeje se) Zdravo. (izlazi, na vratima se skoro sudari sa Marijom.)

MARIJA:

Zašto se ne presvučeš? Zar ti nije toplo?

DEJAN:

Marija, dodji, sedi ovde kod mene, ovde. Hoću nešto da ti kažem.

MARIJA:

(seda do njega) Strašno si ozbiljan.

DEJAN:

Odlazim večeras.

MARIJA:

Vraćaš se nazad?

DEJAN:

Da.

MARIJA:

Rekla sam ti.

DEJAN:

Mislilo sam da vredi probati.

MARIJA:

Eto, vidiš ne vredi. (ustaje) Znala sam Dejane. Ne možeš promeniti sebe. Nema te volje koja može da te pobedi. Znam i da se vraćaš sam. Znam zašto je tako. Vezati se za nekoga u kome ti vidiš spas i ko u tebi vidi spas, to je ravno katastrofi. A za katastrofe je kasno. Nemamo više snage. Pre deset godina smo imali, danas više ne. Ovo je kraj jedne mladosti. Ustvari, postajemo tek sada svesni toga. Kraj je odavno počeo. Dalji život je životarenje. Žao mi je zbog Olje.

DEJAN:

Ti si je zavoleo.

MARIJA:

DEJAN:

Da.

MARIJA:

Bilo bi to pogrešno. Brzo bi počele da se stvaraju rupe, pa pukotine, pa paučina na njima. A onda je kasno. Ne za nas. Za nju. Zašto da joj bude kasno? Preboleće. I ti ćeš preboleti nju. Druge stvari možda nećeš, ali nju ćeš brzo preboleti. Dobro je da si došao. Sve bi u ovoj kući bilo

drugačije da ti niži došao, da stara nije umrla, da nisu ovakve stravične vrućine. Bože! Tek kada se nešto ovako desi u nama i oko nas, tek onda shvatim da je naš život užasno intenzivan i da se toliko toga dešava samo što mi toga nismo svesni. Pre neki dan na poslu sam došla do jednog novog saznanja i to me je ispunilo neverovatnim elanom. U povratku sam videla kako je jedan autobus oborio čpveka na ulici. Taj je poleteo u vis, više nego što je autobus i pao uz jedan tup tresak na asfalt. Povraćalo mi se. Pošla sam pustim ulicama kući, kroz jedan park i videla toliko puno ljudi koji su se ljubili na klupama. Toliko je sve odisalo njima da sam skoro zaboravila ona osećaj mučnine i gadjenja. Pored jednog prozora sam zastala i slušala kako neka mlada žena uspavljuje dete. Pro-lazeći pored drugih čula sam prenos utakmice, jednu žestoku svadju i neku čarobnu muziku. Došla sam kući umorna, premorena i kâsela i bilo mi je jasno da to nije od posla, već zato što sam shvatila posle dužeg vremena da se i izvan mene i mog sveta nešto dešava. Neko živi, neko umire, neko se radja, neko vâli, neko mrzi, neko... a ja živim u svom svetu, totalno neodredjenom i ubedjujem i sebe i druge da mi je dobro i da sam zadovoljna.

DEJAN:

Ovo je kraj jedne mladosti Marija. Mi odavno nismo mladi, mi odavno samo zamišljamo da još mnogo možemo, ali smo uhvaćeni.

MARIJA:

Ponekad, retko kada, kada legnem u krevet sa nekim muškarcem, skoncentrišem se isključivo na sebe i na svoje telo. I bude mi dobro. Ostao je još samo osećaj samoga sebe. I mir. Tišina. Ništa. Umiranje koje traje od trenutka kada se rodiš i još više od trenutka kada shvatiš da si pro-mašio sebe. Dejane, tako mi je dobro kada sedim tu kraj tebe i znam da je dovoljno i da ćutimo, a da se razumemo. Dve ruine, a kažu, na samom smo početku. Jesi rezervisao kartu?

DEJAN:

Trebalo bi da podjem sada.

MARIJA:

Uradi to što pre.

DEJAN:

Prvo bih se spakovao.

MARIJA:

Pomoći ću ti.

DEJAN:

Dodji jedne godine, za godišnji odmor kod mene.

MARIJA:

Jednom, doći ću.

DEJAN:

Obećaj mi.

MARIJA: Obećavam ti.
DEJAN: Da ćutimo i da se razumemo.
MARIJA: Da ćutimo i da se razumemo.
DEJAN: Ne znam, trebalo bi nešto da kažem Olji.
MARIJA: Ne. Ništa joj ne treba govoriti.
DEJAN: Možda samo...
MARIJA: Ništa. Dovoljno je da odeš. Šta god bi rekao, zvučalo bi strašno pogrešno.
DEJAN: Pomoći ćeš mi da se spakujemo?
MARIJA: Da. Treba nešto da se ispegla?
DEJAN: Ne, hvala. Idemo.
MARIJA: Idemo. (ustaju. Izlaze, Dejan je zagrlj. Soba ostaje prazna.

Zatamnjenje.

VII SCENA

Mrak. Čuju se koraci. Pali se svetlo. U sobi je Olja. Na sebi ima haljinu koja bi u potpunosti odgovarala Mariji. Njena kosa je ista kao i Marijina. Korak joj deluje odsečno, kao Marijin. Kretnje, gestovi, kao Marija. Prilazi slici na zidu ~~na~~ kojoj su majka i njih tri. Predje nežno rukom preko slike. Osvrće se po sobi. Prilazi ~~staremu radio aparatu. Uključuje ga. Čuje se muzika. Ona pojača, dok radio naprosto ne počne da gmi.~~ Otvori vrata od dvorišta. Stane na vrata i zagleda se u daljinu, duboko udišući vazduh. Na ustima joj se vidi da nešto mrmlja. Pridje stolu zastane i kaže: Da mi je znati. Dodje do ležaja i ponovi isto. Ide od ugla do ugla ponavljajući istu rečenicu. Na kraju zadihana, stane na sred sobe i vičuć skoro kroz krik ~~xi~~opet izgovori Da mi je znati. Sve to traje jako, jako dugo. Umorna dodje do divana, skljkoka se na njega. Čuje se samo njeno disanje. Posle izvesnog vremena, ustane, pridje radiju i uključi ga. Čuje se neka divna pesma sa Anda. Vraća se na divan, osvrće se po sobi, ustaje, sa ormana zgrabi neki predmet koji ne vidimo, seda na stolicu, okrenuvši leđa publici. Zadiže haljinu, skida gaćice sa sebe. Raširi noge i ruku sa tim predmetom spušta dole, sebi medju noge. Telo počne da se trza, ona se zabaci unazad tako da joj se vidi ~~glinax~~ lice i kosa okrenuta ka zemlji i ispusti iz sebe krik držeći dalje ruke medju nogama. Krik traje dok se zavesa sporo spušta.

SVE VREMENE

MACO

Niko kao ti me ne poznaje
baš niko kao ti ne zna to
kako da jutro toplim vetrom okuje
i noću da me snom pokrije

Ti umeš da me raziš
pa onda lomiš me
da me snagom orkana baciš
pa onda umiriš

Sve dok me ljubiš mesec mi namiguje
i rukama kroz kosu praviš vetrove
sa tobom čak i svadje su vesele
baš to
za tebe ludo me veže.